

[Stauning.]

blev forelagt den 5. Oktober; det fik Tilslutning fra de Konservative og Socialdemokrater; det har henligget i Udvalget ½ Aar, hvorefter vi erfarer, at det er Mening, at disse Forslag skal kvæles til Fordel for den nye Diskussionsklub. Forslaget om offentlige Arbejder, som vi har fremsat, er jo bevidst blevet saboteret i det Udvalg, som beskæftiger sig med denne Sag. Forslaget om Støtte til Haandværk og Industri saboteres. I Maaneder har Udvalget intet Møde holdt om denne Sag. Saa holdes der pludselig med et Par Dages Mellemrum 3—4 Møder for saa at lægge det hele ad acta og begrave Sagen i Stilhed. Det er Venstres Behandling af Erhvervslivet, Venstres Behandling af de arbejdsløse.

Men det konservative Parti er ikke ansvarsfrit. Dette Parti sejrede den 2. December 1926, sejrede under Afgivelse af Løfter om en selvstændig Politik i Erhvervs-spørgsmaalet. Men dette Parti har for længst givet op paa dette Omraade. Det konservative Parti har paa de allerede nævnte Omraader bøjet sig for Venstres Villie. Og Selvstændigheden? Ja, den har vi set udfolde sig under Behandlingen af Forslaget om aktiv Erhvervsstøtte ved Afvisning af alle Forsøg paa at opnaa Forstaaelse med mit Parti, ved at afvise enhver Antydning af Ændring i de Konservatives mindre vel betænkte Forslag, ved at afvise Ændringer, som Erhvervslivet ikke havde noget imod blev gennemført. Ved en saadan forsigtig afvisende Holdning opnaaede Partiet at afværge, at noget som helst kunde vedtages. Partiet fjernede omhyggeligt, sammen med Venstre, enhver Ændring, som kunde blive Basis for, at der skabtes et Flertal her i Tinget; og Partiet opnaaede at staa alene med et Toldforslag, som det paa Forhaand vidste ikke kunde vedtages her i Salen.

Det er en Politik, som tiltaler Venstre; det ærede Medlem Hr. Clausager beundrer en saadan konservativ Politik; han vilde rigtig undvære den Oplevelse, som det er for ham at se de Konservative bære sig ad paa denne Maade. Men Industriens Folk, de, der en Gang troede paa Løfterne, de har opdaget, hvad Mening er. I Gaar kom der en Fabrikant til mig, en Fabrikant, som repræsenterer en Branche, der tæller 600—800 Arbejdere. Denne Branche har for længst tilskrevet Industriraadet, den har tilskrevet Ministeren, og den har tilskrevet Dr. Federspiel som Formand for Ekspertudvalget; og Branchens Folk er blevet kaldt op og har maattet stille til Forhør i Timevis,

og de har maattet levere Kalkulationer og meget andet til Oplysning for dette ærværdige Udvalg. Alt dette skete for mange, mange Maaneder siden, og saa hørte de ikke mere, hverken til Ekspertterne eller til nogen andre. Udøverne af dette Erhverv har kæmpet af al Evne Maaned efter Maaned for at holde sig oven Vand. Og nu læser de i Aviserne, at nu er det hele endt med et nyt Ekspertudvalg og et Nævn. Jeg oplyste den paagældende Fabrikant om den konservative Selvstændighed; jeg oplyste ham om, at den var havnet under det ærede Medlem Hr. Clausagers og det ærede Medlem Hr. Dahlgaards Beskyttelse; og saa vidste han, at saa var hans Sag i gode Hænder. Den paagældende Industri kan nu maaske faa Lov til at møde hos det nye Ekspertudvalg og give nye Oplysninger, eller rettere sagt de samme Oplysninger om igen; den kan maaske ogsaa faa Foretræde for det høje Rigsdagsnævn, for derefter at fordrive Ventetiden med at klare sig, saa godt den kan. Den konservative Indsat! Jo, den er værd at beundre; den er mundet ud i Diskussionsklubben under Dr. Federspiels og den højtærede Handelsministers Overhøjhed. Det er nu afgjort — afgjort med konservativt Bifald, ja ligefrem Jubel, at nu er det hele henlagt. Under den nuværende højtærede Handelsministers Overhøjhed er baade Ekspertterne og Rigsdagsnævnet og Erhvervslivets Interesser baandlagt, saadan at ingen er i Stand til at vriste det ud deraf, medmindre vi en Gang slipper levende og helskindet af med dette Ministerium.

Vi har, som jeg før har sagt, og af de Grunde, som jeg før har nævnt, stadig ventet, at der dog skulde aabne sig Udvej til et eller andet ved Hjælp af et eller andet af de fremsatte Forslag; og derfor har vi altsaa, da det viste sig, at disse Forventninger skuffedes, maattet nøjes med at fremsætte et Forslag til Beslutning og ikke paa dette Stadium forsøge med et Forslag, udarbejdet i alle Enkeltheder, som man jo vilde have haft særdeles let Spil overfor med Hensyn til Afvisning. Vi foreslaar altsaa, at alle Partier nu tager Del i Arbejdet og i Ansvar. Vi har saa ofte her hørt Taler om Samling, om at vi skulde samles. Landmandsbanken skulde vi samles om, Erhvervskrisen skulde vi samles om. Her er nu Grund til at vise, om der virkelig er Hold i Talemaaderne om Samling, om man i Kendsgerningen vil den Samling, som man har været stærk til at tale om, hver Gang der skulde holdes kønne Taler. Vi foreslaar et Folketingsudvalg paa 15 Medlemmer valgt; og dette faar som sin første